

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

KIM LAWRENCE
Moteris, turinti praeitį

9,79 Lt / 2013 lapkritis–gruodis

Knygute.lt

Kim Lawrence
(Kim Lorenc)

MOTERIS, TURINTI PRAEITĮ

Romanas

Versta iš Kim Lawrence, The Prince of Scandal,
2011

© Kim Lawrence, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Liubove Solovjova, vertimas iš anglų kalbos,
2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2013

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-750-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Pirmas skyrius

Nevė, bandydama išvengti susidūrimo, iškėlė puodelius aukštyn ir lyg atsiprašydama nusišypsojo, kai bandė apeiti didelę, triukšmingą šeimą, susėdusią aplink stalą. Viena iš sėdinčiųjų patraukė iš kelio rankinę. Nevė nenustojo akimis dairytis Hanos – ten, kur ją paliko, jos jau nebebuvo.

Ji pripažino sau, kad prieš nueidama parnešti karštų gėrimų padarė klaidą pasakiusi *Niekur neik*.

Tada lengvai atsiduso ir pagalvojo: *Kada gi aš pasimokysiu?*

Bet koks, nors ir menkiausias nurodymas, ir ji gali būti tikra – Hana pasielgs priešingai. Galimybė, kad per šį trumpą laikotarpį jos gali suartėti, niekada neatrodė tikėtina, tačiau šią akimirką ji net kėlė juoką.

Nevė stabtelėjo, akimis perbėgo sausakimšą patalpą. Į ją stebeilijo žmonės, tokie pat užstrigę keliautojai, radę prieglobstį atokioje pakelės užeigoje. Nevės žvilgsnis nuklydo švini-
nio lango link ir ji sudrebėjo; pūga, dėl kurios sinoptikai nerimavo ir kuri sustabdė visą Vakarų gyvenimą, nesilpo.

Ji įkvėpė, leido kažkam prasibrauti pro šalį ir akies krašteliu pastebėjo blykstelint mėlyną spalvą. Ryškiai mėlynos plaukų sruogos išsibraikiusios blizgiuose tamsiuose plaukuose – tai jos podukra, patogiai įsitaisiusi ant medinio suoliuko prie lango.

Nevė giliai, lėtai įkvėpė ir pamojavo jai. Galiausiai jai pavyko prasibrauti nieko nenudeginus karštu gėrimu.

– Puiku, tau pavyko rasti geresnes vietas, – kaip galima nerūpestingiau tarė Nevė. – Maniau, kad pamečiau tave, – pridūrė ji, pastatė puodelius su kakava ant palangės šalia kvapnių hiacintų ir nusitraukė kepurę nuo kaštoninių garbanotų plaukų.

Papurčiusi plaukus, leido sruogoms nepastebimai išsilaisvinti iš megztinio apykaklės. Nusivilko švarką – malkomis kūrenama krosnelė sušildė visą patalpą.

– Pagalvojau, kad kakava, pagardinta grietinėle ir zefyrais, padės greičiau sušilti. Negalėjau atsispirti. – Bandymas būti draugiškai net sau atrodė mažai įtikinamas ir šiek tiek beviltiškas.

Be abejo, Hana pamanė tą patį. Nevės podukra su panieka pažvelgė į ją – taip, Nevės

manymu, gali žiūrėti tik paaugliai – gūžtelėjo ir nekreipdama dėmesio į gėrimą vėptelėjo:

– Ar bent nutuoki, kiek kalorijų yra šiame gėrime? Turėtum būti stora kaip kiaulė.

Taigi karo zonoje jokios ramybės.

Nevė nusišypsojo ir ėmė svarstyti, ar papildomi dvidešimt svarų priverstų Haną jos mažiau nemėgti. Greičiausiai ne. Be to, tai būtų sudėtinga – nepaisant to, kiek ir ko valgo, jos figūra išlieka itin liekna. Ji akimirksniu iškeistų berniukišką figūrą į moteriškus išlinkimus, tačiau, matyt, tai nelemta.

Nevė atsisėdo, o Hana, vengdama bet kokio fizinio kontakto, pasitraukė kuo toliau. Nevė liovėsi šypsojusi, leido pailsėti įsitempusiems veido raumenims.

– Paklausk, nesijaudink, esu tikra, kad greitai nustos snigti.

Tačiau nesimatė jokių ženklų, jog taip nutiks, tad kuriam laikui jos čia visiškai įstrigo. Nevė nužvelgė perpildytą barą ir pripažino, kad esama ir blogesnių vietų, pavyzdžiui, lauke, snieguotoje Devono dykynėje. Ji krūptelėjo ir dar kartą žvilgtelėjo pro rūke skendintį langą. Ne taip jau blogai.

Nevė atšoko ir susidūrė su Hana bei jos bliz-

giais tamsiais plaukais su mėlynomis sruogelėmis – tai dėl jų ji paskutinį kartą privalėjo atvykti į Devono mokyklą.

Nevė paklusniai priėmė kvietimą. Kai mokyklos direktorė išsakė savo susirūpinimą, su kuriuo, beje, ji visiškai sutiko, Nevė sėdėjo kukliai sudėjusi rankas ir klausėsi. Labiau priminė mokinę, o ne mamą.

– Pone Makleod, tai ne dėl jos plaukų ar cigarečių, – kreivai šypsodamasi ir ieškodama informacijos byloje direktorė priminė vieną iš paskutiniųjų taisyklių nesilaikymo atvejų. – Tačiau tikrai galvoju, kad ši situacija reikalauja dėmesio ir vieningo požiūrio.

Nevė susimąstė, ar atrodo taip pat, kaip jaučiasi. Paskui susikrimtusi dėl globėjiško elgesio pritariamai linktelėjo. Jai prireiks visos pagalbos, kurią tik gali gauti. Paaiškėjo, kad ji visiškai neturi auklėjimo įgūdžių.

– Kaip žinote, buvo ir daugiau ne ką mažesnių incidentų. Mums labai pasisekė, kad furgono savininkai atsisakė kaltinimų. Juk puikiai suprantate, jei ne šios liūdnos aplinkybės, Hanna nedelsiant būtų pašalinta iš mokyklos?

– Mes labai dėkingos, – nuoširdžiai pasakė Nevė. Ji nemanė, kad reikėtų paminėti, jog

Hanos *dėkingumas* virto niūriu tylėjimu ir deginančiais žvilgsniais.

- Labiausiai mus neramina Hanos požiūris. Ji tikra priešgina.

Ne man apie tai sakyti, - pamanė Nevė.

- Manau, tai laikina.

- Mergaitės pažymiai suprastėjo.

- Hanai dabar sunkus metas. Ji buvo labai artima su tėvu.

- Žinau. Man labai liūdna dėl to, kas nutiko, - tęsė vyresnė moteris.

Nevė labai susirūpino, kai jos apatinė lūpa iš susijaudinimo nevalingai suvirpėjo - iš jos demonstruojamo brandumo nieko nebeliko!

Nuoširdumas vyresnės moters balse pramušė sunkius apsauginius šarvus, kuriuos Nevė pati užsidėjo. Žodžiams pavyko padaryti tai, ko nepavyko besityčiojančioms, negailestingoms paparacų kameroms.

Ji paėmė pasiūlytą vienkartinę servetėlę ir garsiai nusišnypštė.

- Ačiū, - pasakė ji. Padėkojo ne už servetėlę.

Paskutiniu metu Nevei ne taip dažnai teko patirti gerumą. Atvirksčiai, žiniasklaida ją vaizdavo kaip šaltakrauję, beširdę, sumaniai veikiančią avantiūristę, kuri *ištekėjo* už turtin-

go, mirštančio vyriškio tik dėl pinigų. Raudonoji našlė – štai kaip jie ją pavadino! Kartą jos brolis Čarlis pajuokavo, kad galėjo būti dar blogiau – galėjo pavadinti rausvaplauke.

Iš pradžių buvo keletas žmonių, kurie buvo linkę ja patikėti, tačiau ir jie dingo, kai sumanus žurnalistas prisikasė iki informacijos, kad Čarlis iš Džeimso įmonės *pasisavino* pinigus.

Nevė nė nebandė gintis. Ir kaip galėtų? Ji juk iš tikrųjų ištekėjo už turtingo mirštančio vyro, o Čarlis tikrai pasisavino pinigų.

Niekam nebuvo įdomu, kad ji nepalietė jų, kad sutiko su Džeimso pasiūlymu atsidėkoda ma už jo nepaprastą geranoriškumą jos ir Čarlio atžvilgiu.

– Hanai buvome tolerantiški, tačiau yra ribos. Kad vaikas jaustųsi saugus, reikia nustatyti ribas.

Nevė priėmė ne itin švelnią pastabą, kaltai linktelėjo ir pamanė, kad ribos bus veiksmingos tik tuomet, jei vaikas girdės, kas jam sakoma. Nekiltų jokių sunkumų, jei tik ji turėtų bent pusę įgimto autoriteto, kurį demonstruoja ši moteris.

– Man kyla įtarimas, jog Hana mano, kad šis nušalinimas prieš atostogas yra pokštas. Gal

galiu jums patarti?

- Žinoma.

- Ar ji praleis atostogas slidinédama su Palmerių mergaite ir jos šeima?

Nevė atsargiai linktelėjo - puikiausiai suvokė, kur link moteris suka, o tai jos gyvenimo nė kiek nepalengvintų.

Tikrai. Podukros reakcija sužinojus, jog atostogas teks praleisti namuose su Neve, o ne slidinėjant madingame kurorte su draugais, buvo tokia, kokios Nevė ir tikėjosi. O tiksliau - riksmi, kaltinimai ir galiausiai pikta, niūri ty-la.

Nevė tapo didžiausiu priešu ir blogio šaltiniu podukros gyvenime. Rodos, tapo atsakinga už viską, įskaitant orus.

Ji kažką daro ne taip. Juk neturėjo būti taip sunku, tiesa? Nevė su nuovargiu paklausė savęs:

Ką ten sakė Džeimsas?

Kai tau dvidešimt treji, nesi pamiršusi, ką reiškia būti paaugle.

Ką gi, ji tikrai nepamiršo, tačiau niekada nebuvo tokia paauglė, kokia yra Hana.

Neve, aš neprašau tapti jos mama. Būk Hanos draugė! Jai jos prireiks.

Galbūt ir reikia, tačiau Hana nenori! Nevė, skirtingai nei Džeimsas, nebuvo taip optimistiškai nusiteikusi – iš tikro ji nesitikėjo, kad Hana ją priims kaip geriausią draugę. Tačiau taip pat nesitikėjo, jog taps kalta dėl visų tų jaunatviškų nusivylimų ir neapykantos priepuolių.

Tai vargino, sekino ir nepaprastai slėgė.

Nevė manė, kad reikalai nebūtų susiklostę taip blogai, jei ne dosni sąlyga Džeimso testamente. Ji suprato, kad Džeimsas bandė būti kilniu, tačiau tai davė priešingą rezultatą dar iki tol, kol žiniasklaida pasigriebė tą istoriją.

Hana jau ir taip manė Nevę esant aukso ieškotoja, o pinigai tikrai patvirtino jos įtarimus.

Nevė pasijuto visiškai nevykėle. Džeimsas ja patikėjo – Dievas žino, kodėl. Tiesa ta, kad ji buvo nepajėgi pasirūpinti šuniuku, jau nekalbant apie paauglę, ir dievai žino dėl kokių priežasčių ji sutiko tai padaryti.

– *Nesijaudinti?* Nesijaudinu, man tiesiog nuobodu. *Su tavimi*, – dėl viso pikto, jei kartais Nevė nesuprato, pridūrė Hana.

Sunku nesusivokti. Nevei tapo aišku, kad taktika *Atsuk kitą skruostą* yra neveiksminga, tačiau nepasiteisino meilės bei nuolankumo

strategija. Juk turėtų būti aukso viduriukas...
tiesa?

- Kai ką esu suplanavusi tavo atostogoms. Pagalvojau, kad galėtume eiti apsipirkti arba, jei tik panorėtum, galėtume...

Hana ją pertraukė:

- Ačiū, bet man nepatinka lankytis dėvėtų drabužių parduotuvėse, - lėtai, užversdama akis ištarė ji. - Juk puikiai žinai, kad rožinė su rausvai gelsva plaukų spalva nedera. - Hana akivaizdžiai nusipurtė, niekinamai nužvelgė Nevės megztinį ir nevaldomas kaštonines garbanas.

Nevė, kuri turėjo vintažinių rūbų parduotuvę, neįsižeidė - megztinis, kurį įsimylėjo vos pamčiusi, taip ir nepateko ant lentynų. Tam tikra kritikos dozė yra pagrįsta: iki ištekant, ji apsipirkinėjo dėvėtų drabužių parduotuvėse, taip formavo, kaip jos geri draugai sakydavo - individualų stilių, o ne tokie geri - keistą.

Pasikeitus finansinei padėčiai, jos stilius nepasikeitė. Džeimsas davė kreditines korteles ir labai dosnius kišenpinigius, tačiau jo gerumas visada vertė jaustis nepatogiai. Juk jų santuoka buvo fiktyvi.

- Ar negirdėjai, kad vintažas yra madinga? -

Aki--vaizdu, kad Nevės pirkėjai tai žinojo, nes verslas klestėjo.

- *Tai* niekada nebuvo madinga.

Hana pažvelgė į megztinį, o Nevė, padrąsinta akivaizdžios jos konfrontacijos, nusišypsojo ir pasiūlė:

- Tu juk visada gali man parodyti, ką turėčiau vilkėti?

- Klausyk, aplink nėra nieko, kas galėtų įvertinti tavo šventumą, taigi gali nebesistengti, gerai, Neve? Nieko neapkvailinsi. Visi žino, dėl ko ištekėjai už tėčio.

- Hana, aš labai mylėjau tavo tėtį, - tyliai pasakė Nevė.

- Norėjai pasakyti, kad mylėjai jo pinigus? - atkirto paauglė. - O gal nori pasakyti, kad ištekėjai iš meilės?

Nevė kaltai nuleido akis.

- Tavo tėtis buvo mielas žmogus.

- O tu - avantiūristė!

Hana tai ištarė taip garsiai, kad žmonės, sėdintys prie gretimo stalelio, išgirdo. Podukrai plūstant, Nevė sėdėjo ir tenorėjo, kad žemė prasivertų ir ją prarytų.

*****

Severas susierzino paaiškėjus, kad neliko nei

menkiausios vilties atvykti į susitikimą laiku, tačiau išliko nusiteikęs filosofiškai. Mintis, kad teks praleisti naktį automobilyje, buvo neguodžianti, tačiau jam tai pasirodė tik nepatogumas, bet ne katastrofa.

Pasukęs vairą jis tyliai nusikeikė, kai pavyko sustoti ir nesusidurti su skersai kelio paliktu automobiliu. Vyras išlipo ir nulenkęs galvą pasuko automobilio link. Jis buvo užrakintas – panašu, kad keleiviai paliko jį sveiki ir gyvi.

Buvo aišku, kad tęsti kelionę tokiomis oro sąlygomis – prastas sumanymas. Pagal paskutines prognozes, pusė Vakarų buvo padengta sniegu, o policija ragino vairuotojus važiuoti tik esant ypatingiems atvejams.

Pasilikite namuose, – ragino jie.

Pirma turiu juos pasiekti, – pasakė sau žengdamas automobilio link ir pagaliau tolumoje pamatęs šviesas. Prireikė dar dešimties varginančių minučių, kol priartėjo prie jų.

Sprendžiant iš pakelės užkeigos stovėjimo aikštelėje paliktų apsnigtų automobilių jis ne vienintelis keleivis, kuris rado prieglobstį šioje niūrioje dykynėje.

Severas jau siekė durų rankenos, kai suskambo telefonas....